Cum se produce nașterea din nou, exemplu cu tâlharul de pe cruce

S-a citit despre îndelungă răbdare, și am să citesc și eu un verset despre îndelungă răbdare din Luca. S-a pus această întrebare: De ce trebuie să avem îndelungă răbdare? Am chiar dat răspuns că trebuie să avem, pentru că și Domnul Isus a avut îndelungă răbdare. Dumnezeu are îndelungă răbdare.

Acesta este un răspuns, dar nu este un răspuns complet; o să vedem mai mult, o să citim de la versetul 16 din Luca 21 până la versetul 19: „*Veţi fi daţi în mâinile lor până şi de părinţii, fraţii, rudele şi prietenii voştri; şi vor omorî pe mulţi dintre voi. Veţi fi urâţi de toţi din pricina Numelui Meu. Dar nici un păr din cap nu vi se va pierde. Prin răbdarea voastră, vă veţi câştiga sufletele voastre*.” Amin.

Cine va răbda până la sfârșit, s-a citit, va fi mântuit. Răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fim desăvârșiți. Și aici, în versetul 19, ne spune că prin răbdarea noastră, ne vom câștiga sufletele noastre. În multe locuri, în Cuvântul lui Dumnezeu, găsim că mântuirea se obține prin credință, prin har, fără fapte. Și aici, prin răbdarea noastră, nu prin răbdarea lui Dumnezeu, ne vom câștiga sufletele. Așa că avem și noi partea pe care trebuie să ne-o îndeplinim.

De ce trebuie să avem îndelungă răbdare? Haideți să ne gândim puțin și de ce trebuie să ajungem la ea. Este scris în 1 Corinteni 13 că dragostea este îndelung răbdătoare. Și noi trebuie să avem nu doar răbdare, ci îndelungă răbdare. Și e greu să definim ce înseamnă să fii îndelung răbdător. Cam cum ar putea să însemne pentru noi a fi îndelung răbdător? Am putea spune fără limită, sau până la o limită?

Cum este Dumnezeu când ne spune că este îndelung răbdător? Este El îndelung răbdător cu toți oamenii? Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului.

Și revin din nou la această întrebare: de ce trebuie să fim îndelung răbdători? Haideți să ne gândim în viața noastră de zi cu zi. E frumos să fim îndelung răbdători în familie, sau nu e frumos? Relațiile cu semenii noștri sunt frumoase când suntem răbdători.

Vi s-a întâmplat să mai faceți un lucru care e mai dificil și să vă pierdeți răbdarea? Lucrarea este cu noi înșine. Dumnezeu vrea să lucreze ca noi să ajungem la o statură înaltă în care să domine pacea interioară, respectiv odihna sufletului.

Haideți să ne gândim că vom fi în Împărăția lui Dumnezeu, în veșnicie, și ne va da o lucrare foarte dificilă de făcută, iar noi ne pierdem răbdarea. Ce ziceți, se poate? Testarea este acum, Dumnezeu ne testează ca să vadă dacă ne pierdem răbdarea sau nu. Cei ce își pierd răbdarea nu își vor câștiga sufletele.

Trebuie să fim testați pentru că acolo, cei care vor fi în Împărăția lui Dumnezeu, toți sunt îndelung răbdători. De aceea trebuie să fim îndelung răbdători, pentru că toți vor fi îndelung răbdători. În Împărăția lui Dumnezeu, nimeni nu va cădea în această greșeală de a-și pierde răbdarea.

Și testul care este aici, în Luca 21, este testul suprem, „veți fi dați în mâinile lor: părinții, frații, rudele și prietenii voștr vă vor omorî pe mulți dintre voi". Cum? Nu putem chema 112 să ne salveze? Sau jandarmii, sau putem suna dacă facem un abonament la o firmă de pază și de protecție.

Nu știu dacă știți, probabil că știți cu toții, dar vreau să vă zic și vouă. Firmele acestea de pază au echipe de intervenție rapide. Când vedeți mașinile acestea parcate sau firmele de protecție ai avea impresia că fac reclamă în anumite locuri. Dar ei sunt poziționați acolo pentru că în contractele pe care le semnează cu clienții, le garantează că în două minute, sau un minut, ei vor fi prezenți la poarta noastră. Să știi că vin niște hoți sau cineva să-ți facă rău și tu doar suni pe telefonul de urgență și în două minute vine echipa de intervenție și scapi. Vă dați seama ce securitate este aceasta?

Aici ce ne spune? Aveți dreptul să apelați la așa ceva? „*Veți fi dați în mâinile lor până și de părinți, de frați, de rude și de prietenii noștri.*" Și ne vor omorî pe mulți dintre noi. Vom fi urâți de toți din pricina Numelui Domnului Isus.

Nu, nu prea ne place să fim urâți, să știți. Am sunat ieri pe cineva cu care am vorbit săptămâna trecută căruia i-am dat broșuri și l-am sunat să-l întreb dacă a citit sau n-a citit. Și mi-a zis am început să citesc, dar după primele trei pagini, am vrut să o arunc.

Cum credeți că m-am simțit eu în inima mea? M-am simțit bine, sau nu m-am simțit bine? „*Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu.*" Să nu le spui lucruri negative. Să le spui numai lucruri pozitive. „*Ai spus lucruri negative despre noi acolo*." Și acelea nu ne plac. Și dacă nu le plac, ne vor urî.

Și nouă nu ne place să fim urâți. Parcă ne-ar plăcea să spună, să zicem: Ooo, ce bine, ce frumos ai vorbit! Așa ne place, nu? Dar prin răbdarea noastră ne vom câștiga sufletele. Câți trebuie să treacă prin acest test?

Reflectam asupra baremului care ni se cere pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Mă întrebam dacă toți suntem datori să îndeplinim acest barem.

În lumea seculară, în special în sistemul educațional, se depun eforturi mari pentru ca examinările să fie cât se poate de obiective și corecte, să se atingă un grad cât mai înalt de perfecțiune în evaluare.

Îmi amintesc de experiența mea de la examenul de facultate, când nu eram conștient de existența unui barem de evaluare. La început, credeam că profesorul pur și simplu verifică exercițiile realizate și acordă o notă.

În realitate este un sistem de punctare, de la 1 la 10 puncte pentru fiecare exercițiu, și se acordă puncte fracționate, de exemplu 0,2 sau 0,3 puncte pentru fiecare element corect inclus în răspuns. În final, aceste puncte sunt adunate pentru a determina nota finală.

Când am dat examenul, am rezolvat exercițiul bine și am fost convins că rezultatul meu era perfect, așteptându-mă la nota maximă. Totuși, contrar așteptărilor mele, am primit doar șapte sau opt. Problema nu a fost în că profesorul nu a fost corect cu mine, ci în faptul că nu am lucrat în conformitate cu baremul lor.

Acest lucru mă face să mă gândesc: există un barem similar și pentru intrarea în Împărăție? Este Dumnezeu părtinitor în evaluarea noastră spirituală, sau urmează un sistem obiectiv de evaluare, similar celui din sistemul educațional?

Să ne gândim la examenul de permis auto. La acest examen găsim o listă predefinită de întrebări tip grilă. La evaluarea examenului se aplică o machetă peste răspunsuri și orice răspuns incorect conduce la eșec.

La fel este și în cadrul baremului lui Dumnezeu. Pentru a fi primiți la școala Lui, trebuie să rezolvăm corect toate problemele. Baremul lui Dumnezeu nu lasă loc de ambiguitate sau scurtături, chiar dacă El este bun, milos, îndurător și îndelung răbdător cu noi. De aceea ne ajută să creștem să ajungem la acest standard perfect al Împărăției.

Adesea ne întrebăm dacă am fost născuți din nou sau nu. Această îndoială vine din necunoașterea cerințelor pe care Dumnezeu le impune pentru ca omul să se nască din nou. Aceste cerințe însă sunt foarte bine definite și perfecte și pot fi cunoscute de noi.

O cerință pentru ca omul să aibă parte de nașterea din nou este să își plângă păcatele, dar aceasta este doar una din multe altele pe care trebuie să le îndeplinească.

O altă cerință o găsim în Faptele Apostolilor unde este scris că au rămas străpunși în inimă. La fel a fost și la Apostolul Pavel când s-a întâlnit cu Domnul Isus. Tot așa și temnicerul din Filipi. Astfel și noi trebuie să rămânem străpunși în inimă. Dar nu este suficient. După ce a fost străpuns în inimă, temnicerul a pus o întrebare: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”

În trecut, când mă gândeam la mântuire, aveam în minte câteva versete care probabil vă sunt cunoscute. Se vorbește despre o mântuire „*ca prin foc*”, o formă mai simplă de mântuire, unde nu facem nimic, și tot ce avem arde ca niște paie. Situația este destul de jalnică, suntem mântuiți, dar „*ca prin foc*”. Pare o cale miraculoasă și misterioasă pe care Dumnezeu ne-o oferă.

Pentru a ilustra această idee o să citim din Luca 23 de la versetul 35 unde mulțimea și fruntașii își băteau joc de Domnul Isus:* „Pe alţii i-a mântuit; să Se mântuiască pe Sine însuşi, dacă este El Hristosul, Alesul lui Dumnezeu. Ostaşii de asemenea îşi băteau joc de El; se apropiau, Îi dădeau oţet, şi-I ziceau: Dacă eşti Tu Împăratul Iudeilor, mântuieşte-Te pe Tine însuţi! Deasupra Lui era scris cu slove greceşti, latineşti şi evreieşti: Acesta este Împăratul Iudeilor. Unul din tâlharii răstigniţi Îl batjocorea, şi zicea: Nu eşti Tu Hristosul? Mântuieşte-Te pe Tine însuţi, şi

mântuieşte-ne şi pe noi! Dar celălalt l-a înfruntat, şi i-a zis: Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care eşti sub aceeaşi osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău. Şi a zis lui Isus: Doamne, adu-Ţi aminte de mine, când vei veni în Împărăţia Ta! Isus a răspuns: Adevărat îţi spun că astăzi vei fi cu Mine în rai."*

Probabil că și voi v-ați gândit la acest tâlhar, cum a intrat în Împărăția lui Dumnezeu, cât de ușor a intrat. A fost suficient să spună câteva vorbe. Și dacă el a reușit, atunci și pentru mine există o cale similară.

Să ne gândim la Facultatea de Medicină. Probabil știți cât de anevoios este să intri acolo. Când ne gândim la baremul de intrare la medicină, cine se gândește că sunt două modalități de intrare, **una mai simplă** și **alta mai complexă.** Cea mai complexă este pentru cei care studiază asiduu și cu seriozitate.

Pe de altă parte, pentru cei mai puțin ambițioși, care nu manifestă un interes deosebit, există și pentru ei o modalitate de admitere. Acest lucru nu se întâmplă doar la medicină, ci în multe domenii, chiar și pentru permisul de conducere.

Ne place să ne gândim că ce bine ar fi să fie așa. Aceștia care nu s-au pregătit deloc, vor veni la examen fără să știe nimic, și li se va spune: bine, voi nu veți intra în sală, pentru că vouă v-am pregătit o altă metodă mult mai ușoară. Aveți o singură întrebare: La semafor, sunt trei feluri de culori: verde, roșu, galben. Când treceți cu mașina? Pe verde sau pe roșu?

Cine spune pe verde, a trecut examenul.

Examenul le este simplificat pentru că nu cunoșteau mai mult, la fel cum nici acest tâlhar nu știa mai mult. Dumnezeu astfel nu-l mai supune la toate procedurile dificile pe care le întâmpină mulți care se străduiesc 30-40 de ani să intră în Împărăția lui Dumnezeu, și nu reușesc.

Ce se întâmplă cu Dumnezeu? Oare este părtinitor cu standardul pe care trebuie să-l aplice tuturor oamenilor? Ce se va întâmpla atunci când ne vom întâlni cu acest tâlhar în Împărăție, și el nu va avea ca rod îndelunga răbdare?

Cum ar putea el să aibă roada Duhului? Se poate spune despre acest tâlhar că a trecut prin toate procedurile prevăzute de Cuvântul lui Dumnezeu, sau a avut parte de o intrare pe ușa din dos a Împărăției?

Dacă este așa, atunci se pare că Dumnezeu nu este consecvent. Într-un loc ne spune cât de greu se intră, ce trebuie să facem ca să intrăm, dar apoi arată că există și alte căi mult mai ușoare.

Pentru noi este doar pe calea care este ungustă și pe ușa strâmtă, și pentru o altă categorie privilegiată este o cale fără cerințe. Se poate așa? Să ne gândim la Dumnezeu, care este desăvârșit. El nu minte, nu este părtinitor și aplică același standard tuturor oamenilor, inclusiv tâlharului.

Să analizăm acest standard, începând cu intrarea în Împărăție prin de nașterea din nou și continuând cu sfârșitul vieții noastre, pentru că adesea le confundăm. Se ne gândim: când apare roada Duhului? La sfârșit, sau la început? Când abia ne-am născut din nou, avem deja roada Duhului?

Ați întâlnit vreodată o plantă care, imediat ce îi pui sămânța în sol, produce direct fructul care este și copt? Există așa ceva în natură? Sau este necesar un anumit timp între momentul plantării și cel al coacerii fructului? Nu este acesta modul în care Dumnezeu a creat toate plantele? Nu a procedat la fel și cu omul? Ați întâlnit vreodată un copil nou-născut care să vorbească cinci limbi străine, să cunoască matematica și chimia din momentul nașterii?

Atunci, cum funcționează lucrurile în Împărăția lui Dumnezeu? Este un proces similar? Sau ar crea Dumnezeu dezordine în Împărăția Sa, fără o creștere naturală, fără roada Duhului? Ar însemna că Dumnezeu crează haos.

Ce părinte își naște copilul și apoi nu îl îngrijește? Ați văzut vreun părinte responsabil care să facă astfel de lucruri? Nu, el își crește copiii cu dragoste, nu-i așa? Nu-l aduce pe lume doar pentru a-i abandona. Oare Dumnezeu procedează atfel? Nu ne conduce El prin învățăturile lui Hristos pe fiecare dintre noi? Să ne gândim la acest lucru și să analizăm cazul tâlharului.

Dacă el a fost acceptat în Împărăția lui Dumnezeu, atunci și eu voi dori să intru, chiar dacă voi fi ultimul, ca tâlharul. Dacă tâlharul a beneficiat de o ocazie specială, unică, atunci și alții pot fi acceptați, pentru că am putea spune, „Doamne, dacă l-ai primit pe tâlhar așa, atunci și eu voi rosti câteva cuvinte”.

Ați auzit vreodată oameni făcând aceste lucruri? Eu am întâlnit cazuri de oameni care, pe patul de moarte, în credința Ortodoxă, au fost vizitați de preot pentru spovedanie. Spovedania presupune să-ți recunoști toate păcatele, să te împaci cu toți cei pe care i-ai supărat de-a lungul vieții. Cu o lumânare aprinsă lângă cap, conștienți că le mai rămân doar două sau trei săptămâni, poate chiar o lună, oamenii îl cheamă pe preot acasă pentru a-și aranja lucrurile înainte de a pleca din această lume. Dar, oare reușesc ei? Fac anumite lucruri, poate chiar mai multe decât acel tâlhar. Tâlharul nu a avut ocazia să se împăce cu persoanele pe care le-a tâlhărit.

Dumnezeu nu face favoritisme, cu atât mai puțin cu un tâlhar care nu merita decât pedeapsa. El are un standard perfect pe care nu îl schimbă pentru nimeni și în el nu există subiectivism. Există o grilă de examinare prin care toți trebuie să trecem. Toți cei care îndeplinesc aceste condiții au dreptul la naștere din nou.

Să ne îndreptăm către Evanghelia după Ioan, capitolul 1, citim versetele 11 până la 13: „*A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai Lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu*.” Amin.

Domnul Isus, adică Cuvântul, a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Deci încă una din condiții este să primim Cuvântul. Dacă cineva nu vrea să primească tot Cuvântul, Dumnezeu nu îl naște

din nou, pentru că nu împlinește condițiile de germinare a vieții. Este similar unei grile puse la orice examen. Atât timp cât te încadrezi în această grilă, iei examenul, dacă nu, mai stai, dai și anul viitor examen, și așa mai departe până când, la un moment dat, te încadrezi.

Vedem deci că pentru nașterea din nou este necesar și să primim tot Cuvântul. Dar nu este suficient. Împăratul Irod îl asculta cu plăcere pe Ioan Botezătorul. Am putea spune că primise Cuvântul, dar este oare suficient doar să-l primești cu bucurie?

Dacă mă duc într-o cârciumă și predic Cuvântul, și oamenii aceia se bucură și-l primesc, iar apoi își văd de treaba lor și beau în continuare, și mâine beau din nou, îndeplinesc condițiile nașterii din nou?

Este menționat în Scriptură că tuturor celor ce L-au primit pe Hristos, El le-a oferit posibilitatea de a deveni copii ai lui Dumnezeu.

Luăm exemplul tâlharului ca reper. A primit tâlharul Cuvântul lui Hristos? Dacă nu l-a primit, cum a putut să intre în Împărăția lui Dumnezeu? Trebuie să pornim de la premisa că Dumnezeu are un singur standard și să vedem dacă tâlharul a primit și el Cuvântul. Să analizăm cuvintele sale pentru a vedea dacă a avut această experiență.

Citim din Luca 23 de la versetul 42: „Tâlharul i-a zis lui Isus, „Doamne”, sau Stăpâne, „adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta’.” Când zici „Doamne”, cum ar fi domnul Sandu, domnul Gheorghe, pare mai lejer, dar când spui „stăpâne” te subordonezi ca un rob, accepti cuvintele stăpânului. S-a făcut deci tâlharul rob de bună voie, sau nu?

Romani 6 ne spune: „odată ce v-ați făcut robi sau v-ați oferit ca robi… aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit, viața veșnică.” Vedem că și acest tâlhar s-a subordonat spunânu-i „Stăpâne”.

Traducerile pe care le folosim astăzi sunt destul de limitate, întrucât nu mai reușim să înțelegem pe deplin semnificația cuvântului „Domn”. În limba engleză, când spui „King”, sensul este clar și puternic. Însă, în română, expresia „Domn” pare să-și fi pierdut însemnătatea.

Am observat că indiferent dacă spunem „Domnul Isus” sau simplu „Isus”, nu pare să fie o diferență semnificativă pentru oameni. Acest lucru se întâmplă pentru că Fiul lui Dumnezeu nu este văzut ca un domn, ci mai degrabă ca un prieten, ca ceva… neclar. Întrebarea este: l-a recunoscut tâlharul ca Stăpân, sau nu?

De ce zice „adu-ți aminte când vei veni în Împărăția ta”? Domnul Isus nu a făcut nicio nedreptate, niciun rău. A fost condamnat ca un răufăcător. Toți cei care l-au văzut, inclusiv fariseii și cărturarii, l-au judecat ca pe un criminal. De unde știa atunci tâlharul că „n-a făcut niciun rău”? Avea el discernământul necesar să distingă între bine și rău? Evident că da. Dacă Domnul Isus nu a făcut niciun rău, înseamnă că nu a mințit niciodată. Știa deci tâlharul cum arată Împărăția lui Dumnezeu? De aceea a spus „Adu-ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta”?

Să ne gândim și la ucenicii Domnului Isus și la ceilalți oameni. Cunoșteau ei cu adevărat multe despre împărăția Domnului Isus? Toți doreau să-L facă împărat, să fie domnul lor pământean, să fie rege sau prim-ministru, iar ei să facă parte din guvernul Său. Petru, de exemplu, avea o sabie cu el chiar cu o zi înainte și a și folosit-o. Dar era Petru cu adevărat parte din Împărăția lui Dumnezeu? Înțelegea el ce înseamnă această împărăție? Părea că toți aveau ochii închiși, nevăzând și neînțelegând adevărata natură a Împărăției. Și totuși, acest om, tâlharul, o recunoștea.

De ce spune el: „Adu-ți aminte de mine"? Ce înțelege el prin aceste cuvinte?" Tâlharul este conștient că moartea lui este iminentă și că viața lui se apropie de sfârșit. Dar ce nu știau ucenicii? Ce făceau cei doi ucenici pe drumul spre Emmaus? Aveau ei speranța învierii? Ceilalți ucenici mai păstrau această speranță? Și de ce tâlharul avea această speranță a învierii? Se pare că el a înțeles mai multe.

Întreb: A acceptat sau nu tâlharul pe Domnul Isus, Cuvântul? Este necesar ca un rob să cunoască toate cuvintele stăpânului?

Iosif când a fost luat ca rob în casa lui Potifar, a știut oare tot ce va face în casa lui Potifar? I-a spus Potifar, „hai să-ți explic, când te iau rob, ce vei face la mine?" Nu. Când îi zici robului să facă, el ce trebuie să facă? Să asculte. Robul știe ce are de făcut. Iată, robul tău ascultă. Asta face un rob.

Și tâharul a știut lucrul acesta. Să ne gândim bine la criteriile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu modifică criteriile pentru un om. La examinările auto știm că nimeni nu va modifica criteriile vreodată pentru un om, poate că plătești mită pentru a falsifica documentele, aia ar fi altceva. Dar există posibilitatea în România ca cineva să treacă examenul auto fără grila de examinare? Nu există. Nici la Dumnezeu nu există?

De unde vine perfecțiunea? Această gândire obiectivistă, de unde provine? Legile drepte, de unde vin? Sunt ele de la Satana sau de la Dumnezeu? Când codul penal, civil și alte legi sunt aplicate, cum sunt ele formulate? Sunt drepte sau nu? Avocatul și judecătorul pot corupe dreptatea, dar oamenii merg în instanță pentru că știu că au dreptate și doresc ca dreptatea lor să triumfe.

În Luca 23:40, găsim o altă condiție îndeplinită de tâlhar, o condiție pe care și noi trebuie să o îndeplinim. Tâlharul întreabă: „Nu te temi tu de Dumnezeu?". Acesta știa ce înseamnă să te temi de Dumnezeu, confruntându-l pe cel care Îl batjocorea pe Domnul Isus.

Trebuie să ne temem de Dumnezeu pentru a ne naște din nou. Celor smeriți și celor ce se tem de El, Domnul le arată calea pe care trebuie să o urmeze, cum vedem exemplu dini Fapte 10 cu Corneliu.

Așadar tâlharul s-a încadrat și în această categorie. Mai există încă un lucru pe care trebuie să-l facem pentru ca nașterea din nou să se producă. Ne gândim la oamenii din restaurant. Au ei frică de Domnul? Nu, nu par să o aibă. Continuă să consume băuturi și așa mai departe. Dacă nu intrăm într-un legământ cu Domnul, nu va intra nici Dumnezeu în legământ cu noi.

Pentru că nașterea din nou presupune un legământ, adică o decizie de a face și a asculta. A luat acest tâlhar această hotărâre, sau nu?

„Adu-ți aminte de mine când vei veni în împărăția Ta.” De ce trebuia să-și aducă aminte Domnul Isus de el? Nu știa tâlharul despre judecata viitoare, despre care a vorbit Domnul Isus? „Când va veni El?” Ce trebuia să facă Domnul Isus cu acest om? Îi cerea să-și aducă aminte. Ce înseamnă să-ți aduci aminte? Când vei scăpa din închisoare a spus Iosif paharnicului, adu-ți aminte de mine și vorbește bine de mine la Faraon.

Paharnicul trebuia să-și aducă aminte de Iosif pentru a ieși de acolo. A ieșit Iosif de acolo când și-a adus aminte? Da. De ce trebuia să-și aducă aminte Domnul Isus de acest tâlhar? Ca să îl trimită în iad? Aceasta era dorința tâlharului, când spunea: „adu-ți aminte de mine”?

El voia să fie în prezența judecătorului. „Tu, Doamne Isuse, adu-ți aminte de mine și fii alături de mine, pentru a nu merge în pedeapsa veșnică.” Pentru că celălalt tâlhar a spus: „mântuiește-te pe Tine și pe noi.” Ce înseamnă „mântuiește-te”? Viața veșnică nu înseamnă mântuire? Mântuire înseamnă salvare. Ce a spus tâlharul? „Salvează-te pe Tine și pe noi.” Era vorba de o salvare? Dorea el să fie salvat? Desigur, de mânia viitoare. Era interesat de viața veșnică.

Și ce trebuie să se mai întâmple, pentru a lua exemplul acestui tâlhar? Ce am citit mai devreme? „Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufletele voastre.” Cât timp a stat Domnul Isus pe cruce? Aproximativ șase ore. Haideți să ne gândim la martiri. Au fost trași pe roată, le-au fost frânte oasele și zdrobite degetele. Au suferit aceștia pe cruce? A fost un martiraj de șase ore? Ce înseamnă martiraj? Suferință?

Să ne gândim la noi. Presupunem că eu voi fi martirizat mâine și voi suferi șase ore groaznice și nu voi răbda. Ce se întâmplă cu mine? Îmi câștig sufletul sau nu? Trebuie să răbd și eu? Tâlharul a răbdat și și-a câștigat sufletul prin răbdarea lui de șase ore.

Haideți să ne gândim, v-a chinuit durerea de măsea vreodată? Cât rezistăm? Când simți durere mare la cap și nu mai poți iei un medicament repede ca să-ți treacă durerea, pentru că nu poți răbda. Dar să-ți fie smulsă o unghie? Să nu ai pe cineva să te ajute. Așa a fost pe cruce. Și tâlharul a răbdat. Nu se spune că a protestat. Trebuia să scrie asta aici, nu?

Când Domnul Isus îi spune: „Astăzi vei fi cu mine în Rai” (Luca 23:43), l-a inițiat în școala Sa. Ce începe El, duce la capăt. El poate să ducă. Doar șase ore? Ce puțin, domnule! Și uite, 40 de ani mă chinui. Mulți ar zice, mai bine 40 de ani de viață așa cum e ea, decât șase ore pe cruce sau tras pe roată. Pentru că acolo este la maxim. Acolo s-ar putea să-ți pierzi sufletul. Mulți își pierd sufletul în suferință, pentru că nu rezistă. Nu au capacitatea să reziste.

Au fost anabaptiști martirizați, unii au căzut, dar apoi s-au întors la credință și au trecut examenul. Ce greu este acest examen. Tâlharul a fost în acest examen. Este ca și cum cineva dintre noi, care aude astăzi Cuvântul lui Dumnezeu, mâine este crucificat sau martirizat pentru el, dar biruiește. Unde o să meargă acel om? Nu în Împărăția lui Dumnezeu?

Dumnezeu ne trece prin toate probele. Dumnezeu știe să lucreze. Problema este cu noi, că durează atât de mult, nu cu Dumnezeu. Dumnezeu probabil că are cu toți șase ore la dispoziție. În șase ore El poate să desăvârșească un om. El este îndelung răbdător cu noi. „A găsit o portiță pentru tâlhar, pe care l-a introdus pe ușa din spate, în timp ce noi suntem chinuiți 40 de ani."

El putea să ducă poporul evreu din Egipt în țara promisă în 11 zile, dar poporului iau trebuit doi ani sa ajungă la porțile țării și acolo le-a fost frică să intre. Puteau în 11 zile dar nu le-a ajutat nici cei doi ani pentru că nu au intrat în final în țara promisă din pricina necredinței lor.

Domnul să ne ajute să înțelegem că El este perfect. Nu este părtinitor, și în orice neam, cine lucrează neprihănire și se teme de El, este primit de El. Trebuie să ne ducem mântuirea până la capăt, cu frică și cu tremur. Amin.

Sursa: *Cum se produce nașterea din nou, exemplu cu tâlharul de pe cruce* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/cum-se-produce-nasterea-din-nou-exemplu-cu-talharul-de-pe-cruce